

Roodkapje

Charles Perrault

Vertaald door: Reinoudina de Goeje

bron

Charles Perrault, *Roodkapje* (vert. Reinoudina de Goeje). Jacs.G. Robbers, Amsterdam 1893

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/perr041rood01_01/colofon.php

© 2010 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) features the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small checkmark-like shape above its stem.

[Roodkapje]

Roodkapje was een aardig kind,
 Een lieve kleine meid;
 Zij werd door iedereen bemind
 Om hare vriendlijkheid.
 Eens was haar lieve grootmoe ziek,
 Haar moeder sprak: 'mijn kind,
 Breng haar deez' wafeltjes en vraag
 Of zij ze lekker vindt.
 Maar loop wat vlug, en denk er aan:
 Niet treuz'len, nergens blijven staan.'

Roodkapje dacht niet aan den raad,
 Dien moederlief haar gaf.
 Zij liep in 't bosch kapellen na,
 En plukte bloemen af.
 Daar nadert nacht een groote wolf,
 En blijft dicht bij haar staan:
 Hij vraagt voor wie die bloemen zijn
 En waar zij heen zal gaan.
 ‘Voor grootmoe, zij ligt ziek te bed,
 Ze is stellig blij met mijn bouquet.’

De wolf vraagt nog van alles na,
 Roodkapje geeft bescheid.
 ‘Zeg, willen we eens een grapje doen?’
 Vraagt hij de kleine meid.
 Zij kijkt hem aan, en knikt van ja.
 Van grapjes houdt zij wel.
 ‘We doen, wie 't eerst bij grootmoe is,
 Dat is een prettig spel.’
 Nauw heeft Roodkapje dat gehoord,
 Of een, twee, drie, de wolf vliegt voort.

Terwijl Roodkapje langzaam volgt,
 Klop hij bij grootmoe aan.
 Hij trekt aan 't touwtje van de deur,
 En ziet die opengaan.
 Nu stapt hij binnen, springt op 't bed,
 En.... wat een groote schrik!
 Daar gaat het hap, hap, hap, hap, hap,
 Op 't zelfde oogenblik.
 De wolf keek toen de ramen uit,
 Den bril van grootmoe op zijn snuit.

Daar komt Roodkapje eindelijk ook,
‘Klop, klop!’ zoo tikt zij aan.
‘Trek maar aan 't touwtje,’ roept de wolf,
‘De deur zal opengaan.’
Dag kindlief, kom bij mij in bed.’
Zij ziet hem angstig aan.
‘Grootmoe, wat zijn uw ooren groot.’
‘k Kan anders niets verstaan.’
‘En dan die oogen.... en die mond..’
‘Daar eet ik jou mee op, terstond.’

Roodkapje was verschriklijk bang,
 Zij sprak geen enkel woord,
 Voor zij, gelukkig juist bij tijds,
 Haar vader roepen hoort.
 Die goede man kwam aangerend,
 Hij hakt de deur kapot,
 Twee van zijn makkers volgen hem,
 Nu wist de wolf zijn lot.
 Het booze dier was spoedig dood,
 Zijn wolvenbloed verft alles rood.

De wolf was dood en ieder blij;
 Ze sprongen van de pret.
 ‘Hiep, hiep, hoezee!’ zoo juichte men,
 ‘Ze vingen 't beest in bed.’
 Roodkapje danste vooraan mee
 En ging toen gauw naar huis.
 Haar moeder kuste haar zoo blij:
 ‘Kind! 'k heb je weder thuis!
 Maar doe voortaan stipt wat ik zeg,
 Praat met geen vreemden onder weg!’